

ver nødt til at acceptere, at andre har helt anderledes traditioner, og at vi derfor må nøjes med de små fremskridt, som jeg faktisk synes regeringen har opnået, og som vi kun kan ønske den held og lykke med også under regeringskonferencen. Det er det ene.

Det andet er det, at det altså ikke er det store monstrum, Unionsmonsteret, der nu dikterer det her, men at det simpelt hen skyldes, at der i disse systemer, både i Europa-Parlamentet og i Kommissionen og i de forskellige tjenestegrene i embedsværket, sidder mennesker, som har anderledes traditioner for den slags ting. Det er én begrundelse.

Noget andet er, at vi vel også bør gribe i egen barm, om jeg så må sige, for det er jo ikke kun EU's skyld, at EU-temaer stadig væk i høj grad bliver opfattet som udenrigspolitik; vi har også selv en opgave, som endnu ikke er løst godt nok, og nu har vi altså snart været medlemmer i 25 år, men for ganske nylig fik vi f.eks. igen i udvalgene et i øvrigt udmærket og fornuftigt notat dateret den 19. februar, hvor der stod: »Vedlagt fremsendes et notat om forskellige muligheder for behandling af EU-sager i fagudvalgene«, og hvori flere modeller var skitseret.

Vi har altså ikke selv fundet en måde at få integreret EU-stoffet langt bedre i vores egen hjemlige politiske debat på, men det udvikler sig naturligvis også.

Der er jo himmelråbende forskel på et lokalt lovforslag fremsat på eget initiativ herhjemme og den måde, som det bliver tygget igennem på med spørgsmål og svar og deputationer og hist op og kom her ned – og sådan skal det også være – og så det, som mange gange går meget glat gennem salen, fordi det jo er et EF-direktiv, som vi så bare siger ja til. Der er meget stor forskel, og det er ikke kun EU's skyld. Som Folketting har vi selv en stor opgave med at få gjort tingene mere vedkommende, mere aktuelle og mere relevante for dem, vi diskuterer det med.

Det er rigtigt, at EU også har en del af ansvaret, for vi skal have grønbøger og hvidbøger, og hvad der ellers kommer af overordnede politikformuleringer fra Kommissionen, tidligere ind i debatten herhjemme, så vi får startet en lidt større politisk debat og det ikke kun fortaber sig i direktivtekster og smådetaljer og tekniske forslag til allersidst, men vi virkelig også får nogle politiske diskussioner, så Danmark i langt højere grad kan gå ind i debatten både i Ministerrådet og i Parlamentet med synspunkter i tide, så

vi ikke sidder til sidst og filer på et par paragraffer hist og her i de endelige direktivtekster, men det har begge parter altså et ansvar for,

Noget andet er som sagt, at det altså stadig væk opfattes som en slags udenrigspolitik, og det viser det omtalte notat jo også. Og man må vel også erkende, at ude omkring på møderne er det ikke en bemærkning som »og så er der kommet et EF-direktiv om . . .«, der får folk op af stolene. Man har faktisk en gang imellem den fornemmelse, at så hopper kæden for alvor af, for det er såmænd svært nok at finde ud af vores egen lovgivning herhjemme med hensyn til, hvad der er kommet af nyt på boligområdet og på alle mulige andre områder, og når man så, som det er naturligt, skal se det i den store sammenhæng, bliver det jo ikke nemmere.

Men så spørger jeg bare mig selv: Hvad er så konsekvensen af det? Kan man overhovedet forestille sig et internationalt samarbejde, der ikke har den skavank? For det bliver naturligvis fjernere fra den enkelte borger, og alligevel kan det altså blive til lovgivning herhjemme. Men en lovgivning, der skal gælde for alle mennesker i så stort et geografisk område, kan vel i sagens natur ikke under nogen form forekomme dybt relevant og tæt på kroppen, således som fru Elisabeth Arnold i øvrigt så glimrende beskrev det.

Jeg er meget enig i, at Europa-Parlamentet har en vigtig rolle, således som fru Charlotte Antonsen var inde på, og også CD ser jo meget gerne – som jeg synes hr. Peter Duetoft fik understreget kraftigt – at Europa-Parlamentet får yderlige beføjelser. Og det mindste, man kunne gøre, var jo at give parlamentarikere forslagsret, initiativret, og det er noget, som skal rumle videre, som fru Charlotte Antonsen sagde det, for det er jeg ganske enig i er med til at skabe debatten og med til at udbrede det eftersøgte kendskab til, hvad der egentlig foregår.

Men jeg vil også advare imod at tro, at det, at vi nu får, åh så meget åbenhed, åh så mange åbne debatter om EU-forhold, i sig selv giver stor begejstring eller stor interesse for, hvad der foregår. Som deltager i Europaudvalgets møder, i hvert fald på den ene side af bordet – og samtlige her er jo næsten fast inventar hver fredag – vil man jo vide, at hovedparten af det, man sidder med, er noget utrolig teknisk noget. Jeg indrømmer, at jeg selv er præget af at have siddet med det indre marked, men hvad der findes af tekniske detaljer, som man spilleme aldrig får engageret den danske befolkning! Så pas på med at tro, at åbenhed løser alle problemer!